

Sygn. akt I UK 490/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania J. G.
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi d/s Orzekania o Niepełnosprawności w K.
z udziałem Stowarzyszenia S. z siedzibą w W.
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w N.
z dnia 9 września 2015 r., sygn. akt IV Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 września 2015 r. Sąd Okręgowy w N., Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. G. od wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 19 listopada 2014 r., oddalającego jego odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. z dnia 9 grudnia 2013 r. w przedmiocie ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności. W ocenie Sądu drugiej instancji, odwołujący nie może zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym, gdyż nie ma konieczności okresowej lub częściowej pomocy i opieki innej osoby w zaspokajaniu jego podstawowych potrzeb życiowych (art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, jednolity tekst:

Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.), co potwierdziły wyniki postępowania dowodowego przed Sądem Rejonowym oraz dowody uzupełniające przeprowadzone przez Sąd Okręgowy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 316 § 1 w związku z art. 381, w związku z art. 278 § 1 w związku z art. 286 k.p.c. przez ich niezastosowanie skutkujące pominięciem dowodów zgłoszonych w pismach procesowych, oraz art. 278 § 1 k.p.c. przez pominięcie jego dyspozycji i art. 217 § 3 k.p.c. i oddalenie wniosku apelacji o przeprowadzenie dowodu z opinii zespołu biegłych lekarzy lub instytutu medycznego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że jest oczywiście uzasadniona ze względu na liczne naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji, w szczególności na skutek pominięcia dowodów zgłoszonych przez odwołującego z dnia 19 sierpnia 2015 r. oraz z dnia 4 września 2015 r., oraz w wyniku dalszych uchybień, które doprowadziły do niezastosowania art. 316 § 1 k.p.c. przez uwzględnienie stanu rzeczy istniejącego w czasie zamknięcia rozprawy.

Stowarzyszenie S., organizacja pożytku publicznego, z siedzibą w W., które za zgodą ubezpieczonego przystąpiło do sprawy na podstawie art. 61 § 2 w związku z art. 61 § 1 pkt. 5 k.p.c., zwróciło uwagę na konieczność uwzględnienia synergii schorzeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga wykazania, że wadliwe zastosowanie

przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.), a tego skarżący nie spełnił.

Zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. jest bezzasadny. Ugruntowane jest stanowisko, że w postępowaniu sądowym sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy. Badanie takie jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania decyzji, a więc w chwili ustalania prawa do świadczenia przez organ rentowy (por. niepublikowane wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2005 r., I UK 382/04; z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 152/04 i z dnia 5 sierpnia 2008 r., I UK 20/08 oraz z dnia 10 marca 1998 r., II UKN 555/97, OSNAPIUS 1999 nr 5, poz. 181; z dnia 3 grudnia 1998 r., II UKN 341/98, OSNAPIUS 2000 nr 2, poz. 72; z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 43; z dnia 12 stycznia 2005 r., I UK 93/04, OSNP 2005 nr 16, poz. 254 i z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 25/07, OSNP 2008 nr 19-20, poz. 293).

W postępowaniu odwoławczym w sprawach o stwierdzenie niezdolności do pracy sąd weryfikuje ustalenia organu rentowego na podstawie opinii biegłych, która nie zastępuje orzeczenia lekarskiego wydanego w postępowaniu rentowym. Może zmienić decyzję tylko wówczas, gdy jest wadliwa, natomiast nie może zastępować organu kompetentnego do jej wydania i we własnym zakresie ustalać prawa do świadczenia.

Ujawniona w trakcie postępowania sądowego zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego, jako przesłanki prawa, nie może prowadzić do uznania kontrolowanej decyzji za wadliwą i do jej zmiany. Potwierdzając to ustawodawca dokonał zmiany Kodeksu postępowania cywilnego dodając w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 121, poz. 1264) w art. 477¹⁴ § 4, zakazujący sądowi orzeczenie co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy, które powstały po dniu złożenia odwołania od decyzji organu rentowego.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

